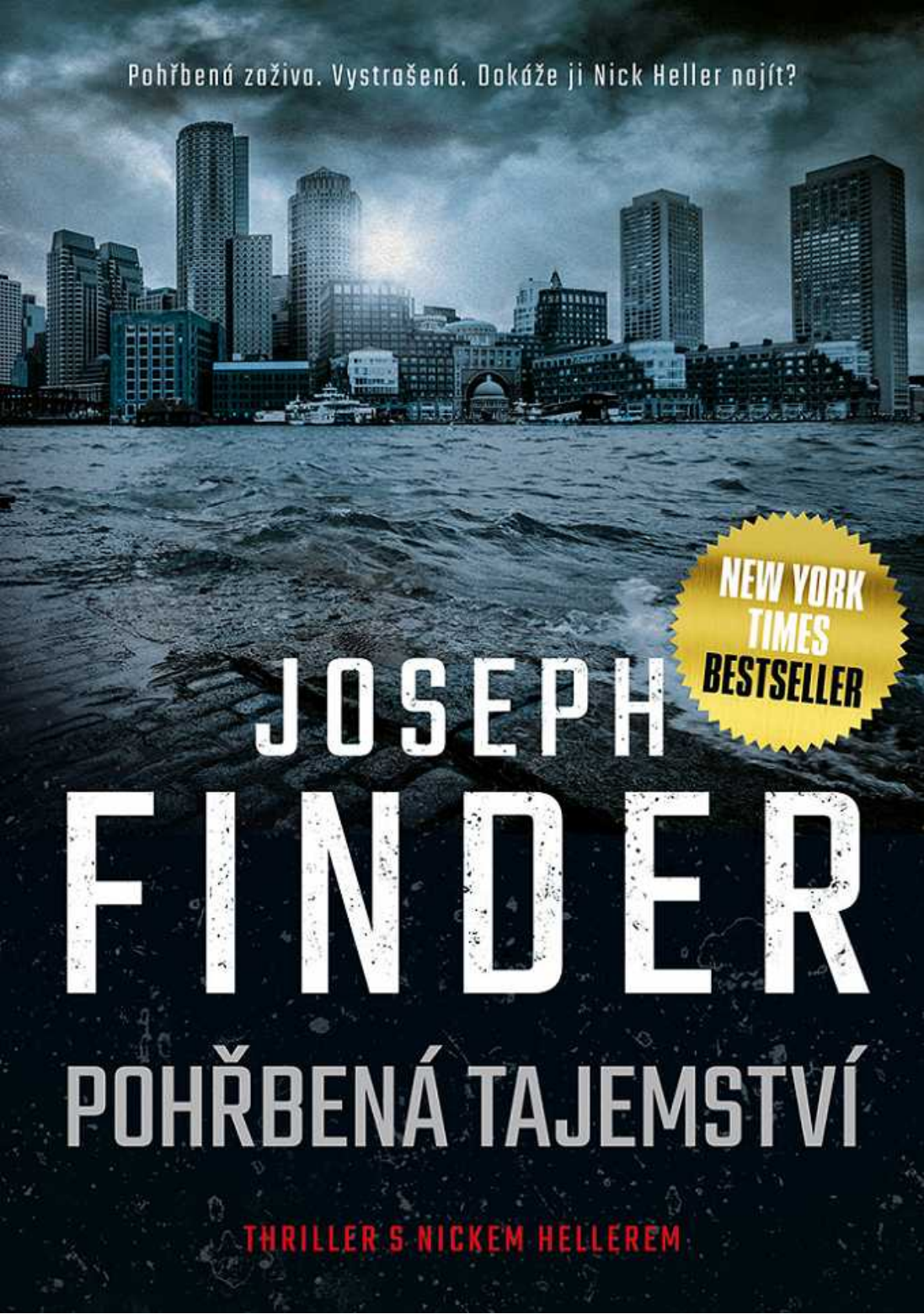

Pohřbená zaživa. Vystrašená. Dokáže ji Nick Heller najít?
NEW YORK TIMES BESTSELLER
JOSEPH
FINDER
POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ
THRILLER S NICKEM HELLEREM

POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

JOSEPH

FINDER

POHŘBENÁ TAJEMSTVÍ

Přeložila Kateřina Kuncová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Joseph Finder, 2011
Translation © Kateřina Kuncová, 2019
Cover © Jan Matoška, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-166-3 (PDF)

Památce Jacka McGeorge a Kena Kooistra,
spolehlivých konzultantů, ze kterých se stali mí přátelé.

Památce mé milované sestřenice Lindy Gardner Segalové.
Opustila jsi nás příliš brzy.

ČÁST PRVNÍ

Jsou jistá tajemství, která se nedají vyslovit. Noc co noc umírají lidé na ložích a rvou při tom ruce fantomům svých zpovědníků, hledí jim žalostně do očí, umírají se zoufalstvím v srdci, s hrdlem zadrhnutým křečí, umírají pro nějaká ohyzdná tajemství, která sama nepřipustí, aby byla odhalena. Čas od času naloží na sebe lidské svědomí břímě tak obtěžkané hrůzou, že je nelze svrhnout jinam než do hrobu. A tak se podstata zločinu nikdy nevyjeví.

– Edgar Allan Poe: *Muž davu* (1840)

1

Jestli to takhle vypadá ve vězení, pomyslela si Alexa Marcusová, tak bych klidně šla sedět. Třeba navěky.

Stála se svou nejlepší kamarádkou Taylor Armstrongovou v dlouhé frontě před nejvyhlášenějším barem v Bostonu. Bar se jmenoval Loch a nacházel se v budově bývalého vězení přestavěné na luxusní hotel. Pro navození dojmu vězeňského prostředí byly v oknech ponechány mříže a rozlehlou středovou halu obklopovaly kruhové ochozy.

Alexa přejela pohledem skupinku kluků za sebou. Působili jako banda tvrďáků z matfyzu, kteří se za každou cenu snaží vypadat cool: měli košile nezastrkané do kalhot, levné blejzry, příliš mnoho gelu ve vlasech a linuly se z nich toxické výpary tělového spreje Axe. Až se ve dvě ráno budou potácet domů, pravděpodobně budou remcat, že každá druhá holka v Lochu je coura, a následně pozvrací Matematický most.

„Moc se mi líbí ty kouřové stíny," řekla Taylor a studovala Alexin make-up. „Fakt ti to sluší."

„Trvalo mi to snad hodinu," odpověděla Alexa. Umělé řasy, černé gelové oční linky a uhlové oční stíny – vypadala jako šlapka, která dostala nakládačku od vlastního pasáka.

„Já to mám hotové za *půl minuty,*" řekl Taylor. „Podívej se na sebe – z puťky z předměstí je najednou sexy kočka."

„Nejsem žádná puťka z předměstí," zaprotestovala Alexa. Po očku si prohlížela několik hubených vyfiknutých kluků s cigaretami a telefony v rukách. Nejsou k zahození, ale dost možná to jsou buzíci. „Táta bydlí v Manchesteru." Málem řekla „*bydlím* v Manchesteru", ale od chvíle, kdy se její otec oženil s letuškou a zlatokopkou Belindou, už ten rozlehlý dům, ve kterém vyrostla, nepovažovala za svůj domov. Nežila tam už téměř čtyři roky, od doby, co odjela do Exeteru.

„Jasně že nejsi," řekla Taylor. Alexa si nemohla nevšimnout, jakým tónem to pronesla. Taylor neustále dávala všem najevo, že je městská holka. Její otec byl senátorem Spojených států a ona vyrostla v domě na náměstí Louisburg v luxusní čtvrti Beacon Hill. Byla přesvědčená, že je díky tomu zajímavější a také protřelá životem ve velkoměstě víc než kdokoliv jiný. A navíc strávila poslední tři roky na odvykačce na „terapeutické internátní škole" Marston-Lee Academy, kam ji senátor poslal, aby se pomocí tamější metody „tvrdé lásky" zbavila drogové závislosti.

Hodně štěstí.

Pokaždé, když se Taylor vrátila na prázdniny do Bostonu, přivezla si domů novou image královny mejdanů. Loni si ostříhala ofinu a obarvila vlasy na uhlově černou. Dnes na sobě měla přiléhavé černé legíny, průsvitné šedé tričko, černou krajkovou podprsenka a vysoké boty s cvočky. Méně odvážná Alexa si oblékla inkoustově modré džíny, tílko a světle hnědou koženou bundu značky Tory Burch. Fajn, možná neprožívá módní trendy tolik jako Taylor, ale to neznamená, že je nějaká puťka z předměstí.

„Bože můj," zamumlala Alexa, když se fronta posunula blíž k vyhazovačům.

„Hlavně klid, *Lucio,*" řekla Taylor.

„Lucio…?" vyhrkla Alexa, ale potom si vzpomněla, že „Lucia" je jméno na její falešné občance. Ve skutečnosti to byla

pravá občanka, jen nebyla její – jí bylo sedmnáct a Taylor nedávno oslavila osmnáctiny, jenže alkohol se smí podávat pouze starším jednadvaceti let, což považovala za pěknou blbost. Taylor koupila Alexe falešnou občanku od jedné starší dívky.

„Normálně se tomu vyhazovači dívej do očí a chovej se nenuceně," poradila jí Taylor. „Bude to *naprosto v pohodě*."

Samozřejmě měla pravdu.

Vyhazovač se na jejich občanky ani nepodíval. Vešly do vestibulu hotelu a Alexa následovala Taylor k výtahu. Nad ním byl ukazatel se šipkou mířící na to poschodí, ve kterém se výtah zrovna nacházel. Dveře výtahu se otevřely a železné mříže se odsunuly do strany. Taylor nastoupila společně s několika dalšími lidmi. Alexa zaváhala, vklouzla dovnitř, otřásla se – jak jen nenávidí výtahy! – a než se mříž dovřela, vyběhla zpátky ven. „Půjdu po schodech."

Sešly se na čtvrtém poschodí a podařilo se jim zabrat dvě velká pohodlná křesla. U servírky v tílku s odhalenými zády, které jí bylo tak krátké, že jí byla vidět vytetovaná květina na boku, si objednaly dvě vodky Ketel One se sodou.

„Sleduj ty holky na baru," křikla Taylor. Modelky v černých kožených šortkách a černých kožených vestičkách se promenádovaly po baru, jako by to bylo přehlídkové molo.

K dívkám se přiloudal jeden z matfyzáků a zkoušel je balit, ale Taylor ho odpálkovala: „Hele, já ti cinknu, jo… až budu potřebovat doučko z diferenciálů."

Taylor přesunula pozornost na Alexu. „Kočko, děje se něco? Od chvíle, co jsme sem vešly, se tváříš jak uzlíček neštěstí."

„Jsem v pohodě."

„Nepotřebuješ jiné prášky nebo tak něco?"

Alexa zavrtěla hlavou. „To táta, je poslední dobou nějaký divný."

„To není nic nového."

„Jenže on je najednou strašně paranoidní. Nechal všude po domě nainstalovat bezpečnostní kamery."

„Taky je to nejbohatší chlap v Bostonu. Nebo jeden z nejbohatších…"

„No jo, já vím," skočila jí do řeči Alexa, aby to nemusela poslouchat. Celý život se potýkala s tím, že je z bohaté rodiny, a snažila se nepřikládat penězům velký význam, aby jí kamarádi nezáviděli. „Jenomže teď už to není jen ta jeho přehnaná snaha mít všechno pod kontrolou, víš? Přijde mi, jako by se bál, že se něco stane."

„Zkus žít pod jednou střechou s otcem, který je zároveň senátorem Spojených států."

Taylor najednou začala vypadat, že není ve své kůži. Přezíravě pohodila hlavou a přejížděla očima po přeplněném baru. „Potřebuju další drink," oznámila. Přivolala servírku a objednala si dirty martini. „Co si dáš ty?" zeptala se Alexy.

„Zatím nic." Ve skutečnosti nesnášela tvrdý alkohol, hlavně vodku. A ze všeho nejhorší byl gin. Jak to může někdo dobrovolně pít? Přišlo jí to jako lít do sebe terpentýn.

Alexin iPhone zavibroval. Vyndala ho a přečetla si zprávu. Kamarádka jí psala z nějaké párty v Allstonu, že to tam je pecka a že musí dorazit. Alexa jí odepsala, že bohužel nedorazí. Potom zničehonic vyhrkla: „Ježíši, ukazovala jsem ti tohle?" Listovala aplikacemi na telefonu, dokud nenarazila na jednu nově staženou, spustila ji a přidržela si telefon u pusy. Mluvila do něj a z telefonu vycházela její slova zvláštním pisklavým hlasem. Zněla jako čipmank. „Hej, kočko, nechceš se stavit u mě, svlíknout se a dát si trochu algebry?"

Taylor vypískla. „Co to je?" Chtěla jí telefon sebrat, ale Alexa ucukla, přejela prstem po displeji a začala mluvit děsivým hlasem Gluma z *Pána prstenů*. „Musíme dostat Miláššška!"

Taylor vyjekla a obě se smály, až jim vytryskly slzy. „No vidíš, už je ti líp, že jo?“ zeptala se Taylor.

„Můžu se k vám přidat?“ ozval se najednou mužský hlas.

Alexa zvedla pohled k muži, který stál u jejich stolu. Tenhle chlápek rozhodně nepatřil ke skupince matfyzáků. *Ani náhodou.* Měl tmavé vlasy a hnědé oči, jednodenní strniště a byl naprosto k sežrání. Černá košile s jemnými bílými proužky, úzký pas, široká ramena.

Alexa se usmála a nedokázala si pomoct, aby jí nezrůžověly tváře. Podívala se na Taylor.

„My se známe?“ zeptala se Taylor.

„Ještě ne,“ odpověděl muž a věnoval jim oslnivý úsměv. Mohlo mu být kolem třicítky. „Kamarádi se na mě vykašlali. Šli na nějakou party v South Endu, a mně se tam nechtělo.“ Měl náznak španělského přízvuku.

„Jsou tu jen dvě křesla,“ poznamenala Taylor.

Muž prohodil několik slov s párem vedle nich a přisunul si volné křeslo. Potřásl rukou nejprve Taylor a potom Alexe.

„Jmenuju se Lorenzo,“ představil se.

2

Na toaletách bylo značkové mýdlo Molton Brown Thai Vert a látkové ručníky, poskládané do dokonalých čtverců. Alexa si přejela rty leskem a Taylor si upravovala oční stíny.

„Jede po tobě jako blázen," oznámila Taylor.

„O čem to mluvíš?"

„Jako bys to nevěděla," řekla Taylor, zatímco si obtahovala oči černou tužkou.

„Kolik myslíš, že mu je?"

„Nevím, něco přes třicet?"

„Přes třicet? Myslela jsem, že víc jak třicet mu nebude. Myslíš, že ví, že je nám jen…" V tu chvíli vešly do umývárny další dvě dívky, tak se odmlčela.

„Jdi do toho," řekla Taylor. „Je to naprosto v pohodě. Fakt."

Když se konečně probojovaly zpátky ke svým místům, Black Eyed Peas vyřvávali tak nahlas, že Alexu bolely uši. Napůl čekala, že Lorenzo bude pryč, ale pořád seděl na svém místě. Hověl si v křesle a usrkával vodku. Alexa sáhla po svém drinku – na Lorenzovo doporučení si dala peartini – a překvapilo ji, že je sklenice poloprázdná. *Ty brďo*, pomyslela si, *já jsem fakt namol.*

Lorenzo se usmál tím úžasným úsměvem. Nemá tuctově hnědé oči, všimla si. Jsou světle hnědé. *Tygří oči*, pomyslela si. Měla

náhrdelník s tygřími oky, který jí dala matka pár měsíců předtím, než zemřela. Nedokázala se přinutit ho nosit, ale moc ráda si kameny jen tak prohlížela.

„Děcka, omluvte mě," řekla Taylor, „ale fakt už musím jít."

„Taylor!" zaprotestovala Alexa.

„Proč?" zeptal se Lorenzo. „Prosím, zůstaň ještě."

„Nemůžu," řekla Taylor. „Táta je vzhůru, čeká na mě." Zamávala jim se spikleneckým zábleskem v očích a zmizela v davu.

Lorenzo se přesunul na prázdné místo vedle Alexy. „Nevadí. Pověz mi něco o sobě, Lucio. Jak to, že jsem tě tu nikdy dřív neviděl?"

Na okamžik zapomněla, kdo je Lucia.

Teď už byla opravdu opilá.

Přišlo jí, že se vznáší nad mraky, zpívala s Rihannou a usmívala se jako idiot, když jí Lorenzo něco vyprávěl. Místnost se s ní houpala. Stěží se jí dařilo rozlišit Lorenzův hlas od kakofonie tisíce rozhovorů, jejichž úryvky se navzájem překrývaly a vůbec jí nedávaly smysl. Měla sucho v puse. Natáhla se po své sklenici minerálky Pellegrino a převrhla ji. Rozpačitě se uchichtla. Zírala na rozlitou vodu s otevřenou pusou. Nešlo jí do hlavy, že se sklenice nerozbila. Přihlouple se na Lorenza usmála a on jí věnoval další ze svých nádherných úsměvů. Pohled jeho hnědých očí byl něžný a zároveň sexy. Natáhl se, aby otřel rozlitou vodu ubrouskem.

„Asi bych měla jít domů," řekla.

„Doprovodím tě," odpověděl.

Hodil na stůl několik dvacetidolarovek, stoupl si a vzal ji za ruku. Pokusila se postavit, ale podlomila se jí kolena. Znovu ji chytil za ruku, druhou rukou ji podepřel kolem pasu a pomohl jí na nohy.

„Jsem tu autem…"

„Neměla bys řídit," řekl. „Hodím tě domů. Zítra se můžeš pro auto vrátit."

„Ale…"

„To je to nejmenší. Pojď, Lucio." Jeho silné ruce ji vedly davem. Lidé se za nimi otáčeli, smích se odrážel od stěn, světla se proměnila v barevnou třpytivou duhu. Všechno jí přišlo tak vzdálené, jako kdyby byla pod vodou a dívala se nahoru na nebe.

Po tváři ji hladil čerstvý příjemně vlahý vzduch pozdního večera.

Matně registrovala zvuk projíždějících aut a troubení klaksonů.

Ležela na zadní sedačce cizího auta s tváří přitisknutou k popraskanému koženému potahu. Sedačka byla studená a tvrdá a auto páchlo cigaretovým kouřem a pivem. Po podlaze se dokonce několik lahví od piva kutálelo sem a tam. Byla si celkem jistá, že je to jaguár. Starý, špinavý a olezlý jaguár. Rozhodně nečekala, že muž jako Lorenzo bude mít takové auto.

„Víš, kudy jet?" pokusila se zeptat, ale nebylo jí rozumět.

Udělalo se jí špatně a zadoufala, že se nepozvrací na zadní sedačku Lorenzova auta. To by bylo strašné.

Přemýšlela, jak ví, kam jedou.

Slyšela, jak se dveře auta otevřely a zavřely. Motor zhasnul. Proč zastavil tak brzy?

Když otevřela oči, všimla si, že ji obklopuje tma. Žádné pouliční lampy. Žádný hluk dopravy. Její stagnující mozek vyslal slabý poplašný signál. Nechá ji tady? Kde jsou? Co dělá?

Někdo se blížil k autu. Ve tmě neviděla jeho tvář, jen nahrbenou statnou postavu.

Dveře se otevřely, dovnitř proniklo světlo a ozářilo mužův obličej. Oholená hlava, uhrančivé oči, ostrá čelist, neoholená tvář.

Byl docela pohledný, dokud se neusmál a neodhalil zažloutlé krysí zuby. „Pojď se mnou, prosím," řekl muž.

Probudila se na zadní sedačce velkého nového SUV, které zevnitř vypadalo jako Cadillac Escalate nebo Lincoln Navigator.

V autě bylo velmi teplo, téměř vedro. Vonělo levným osvěžovačem vzduchu.

Podívala se na temeno řidiče. Měl holou hlavu a vzadu na krku mu zpod mikiny vykukovalo zvláštní tetování. *Ty zlé oči. Je to pták?* prolétlo jí hlavou.

„Co se stalo s Lorenzem?" pokusila se vyslovit, ale nebyla si jistá, co jí ve skutečnosti vyšlo z úst.

„Pohodlně se natáhni a odpočiň si, Alexo," řekl muž. Také mluvil s cizím přízvukem, ale ten jeho byl tvrdší a spíše hrdelní.

Přišlo jí to jako dobrý nápad. Pomalu začínala klimbat, ale vzápětí se jí divoce rozbušilo srdce, jako kdyby si její tělo něco uvědomilo dřív než mozek.

Znal její skutečné jméno.

3

„Věci se mají takhle," spustil malý muž, „já mám rád, když vím, s kým jednám."

Přikývl jsem a usmál se.

Blbec.

Kdyby moderní medicína brala napoleonský komplex dostatečně vážně, ve všech učebnicích by byly fotografie Philipa Curtise, Mussoliniho, Stalina, Atilly a samozřejmě svatého patrona všech miniaturních tyranů Napoleona Bonaparta. Já mám přes sto osmdesát centimetrů, nicméně znám i vysoké chlápky s napoleonským komplexem.

Philip Curtis, jak se mi představil, byl tak malý a skladný, že bych ho dokázal zvednout jednou rukou a prohodit oknem mé kanceláře, k čemuž jsem začínal mít silné nutkání. Měřil něco málo přes sto padesát centimetrů, holá hlava se mu blýskala a na nose mu seděly ohromné brýle s černými obroučkami, o kterých si pravděpodobně myslel, že mu přidávají na důležitosti. Mně spíš připomínal rozmrzelou želvu, která ztratila krunýř.

Starožitné hodinky Patek Phillipe na jeho zápěstí musely být alespoň šedesát let staré, což o něm mnohé vypovídalo. Byl to jediný blýskavý předmět, který na sobě měl, a tvrdil o nich, že to jsou „zděděné peníze". Zdědil je pravděpodobně po otci.

„Prověřil jsem si vás.“ Významně nadzvedl obočí. „Důkladně jsem si vás proklepl. Musím uznat, že za sebou nezanecháváte moc stop.“

„Říká se o to mně.“

„Nemáte webové stránky.“

„Nepotřebuji je.“

„Nejste na facebooku.“

„Můj náctiletý synovec tam je, počítá se to?“

„Google také skoro nic nenašel, a tak jsem se poptal kolem. Zdá se, že jste měl neobvyklé mládí. Chodil jste na Yale, ale školu jste nedokončil. Byl jste několikrát na praxi v McKinsey, viďte?“

„Byl jsem mladý, nic lepšího jsem neuměl.“

Usmál se jako had. Malý had, nebo spíš gekon. „I já jsem tam pracoval.“

„A já si vás skoro začínal vážit,“ odvětil jsem.

„Jedné věci nerozumím. Odešel jste z Yale, abyste nastoupil do armády. Co vás to popadlo? Chlapi jako my takové věci nedělají.

„Nechodí na Yale?“

Otráveně potřásl hlavou. „Víte, jméno Heller mi znělo povědomě. Vás otec je Victor Heller, že?“

Pokrčil jsem rameny, jak bych chtěl říct *Dostal jste mě.*

„Váš otec byl skutečná legenda.“

„Je,“ řekl jsem.

„Co prosím?“

„Je,“ zopakoval jsem. „Je stále naživu. Odpykává si dvacet něco let.“

„Pravda, pravda. Ten to pěkně schytal, co?“

„To říká i on.“ Můj otec, Victor Heller, známý jako Temný kníže z Wall Street, vyfasoval dvacet osm let za akciový podvod. Označení „legenda“ v souvislosti s ním bylo vlastně poměrně zdvořilé.

„Vždy jsem vašeho otce velmi obdivoval. Byl to opravdový průkopník. Na druhou stranu si umím představit, že si někteří potenciální klienti po zjištění, že jste syn Victora Hellera, dobře rozmyslí, zda využijí vašich služeb."

„Opravdu?"

„Víte, jak to myslím, všechno to…" Odmlčel se. Pravděpodobně usoudil, že nebylo třeba to dál rozebírat.

Já ovšem neměl v úmyslu se nechat jen tak odbýt. „Chcete říct, že jablko nepadá daleko od stromu, je to tak? Jaký otec, takový syn."

„No, v podstatě ano. Někomu to může vadit, ale mně ne. Ehm… Říkal jsem si, že tím pádem by vám nemuselo být proti srsti sem tam šlápnout za hranici zákona."

„Za hranici zákona?"

„Všechna ta puntičkářská právničina, víte, co myslím?"

„Ach tak. Chápu," řekl jsem. Přistihl jsem se, že jsem se zase zahleděl z okna. Poslední dobou to dělám často. Mám ten výhled rád. Přes High Street bylo vidět až na oceán a nábřežní budovu Rowes Wharf, charakteristickou impozantním obloukem ve stylu *italianate*.

Přestěhoval jsem se z Washingtonu do Bostonu před několika měsíci a měl jsem šťastnou ruku, když jsem si pronajal kancelář ve staré cihlové budově ve finanční čtvrti, která v devatenáctém století sloužila jako továrna na olověné trubky. Zvenčí připomínala viktoriánský chudobinec z Dickensova románu, ale uvnitř svědčily holé cihlové stěny, vysoká obloukové okna, odhalená potrubí a prostorná tovární podlaží o tom, že se tady dříve skutečně něco vyrábělo. A to se mi líbilo. Mělo to takový steampunkový náboj. Ostatní kanceláře v budově patřily poradenským firmám, účetním společnostem a několika menším realitkám. Na prvním poschodí se dříve nacházela exotická restaurace specializovaná na

sushi a tapas, která však zkrachovala, a vzorková prodejna koberců Derderian Fine Oriental Rugs.

Má kancelář dříve patřila nějaké ambiciózní internetové firmě, která měla nulový úspěch i stav účtu. Zkrachovali poměrně rychle, takže jsem dostal pěknou slevu, a vytratili se tak spěšně, že tu nechali všechny skleněné a kovové nóbl lustry, a dokonce i pár velmi drahých kancelářských křesel.

„Takže vy tvrdíte, že někdo z vašeho představenstva šíří hanlivé informace o vaší společnosti," řekl jsem a pomalu se otočil, „a chcete, abychom – jak jste to podal – tomu ‚učinili přítrž', je to tak?"

„Přesně tak."

Věnoval jsem mu svůj nejlepší spiklenecký úšklebek. „Což znamená, že jim chcete napíchnout telefony a sledovat e-maily."

„Vy jste tu profík," odvětil a podlézavě na mě mrknul. „Nedovolil bych si vám říkat, jak máte dělat svou práci."

„A radši se budete dívat stranou, až se pustíme do díla."

Horlivě zakýval hlavou. „Hodnověrné popření a tak dále, však to znáte."

„Samozřejmě. Nepochybně si uvědomujete, že to, co po mě chcete, je v podstatě ilegální."

„Oba už jsme velcí kluci," řekl.

Musel jsem se kousnout do rtu. Jeden z nás určitě.

V tu chvíli zazvonila pevná linka a já zvedl sluchátko. „Jo?"

„Fajn, měl jsi pravdu," ozval se nakřáplý hlas mé expertky přes počítačovou forenziku Dorothy Duvalové. „Nejmenuje se Philip Curtis."

„Samozřejmě," řekl jsem.

„Nerozmazávej to."

„Kdepak, nebudu," řekl jsem. „Vezmi si z toho ponaučení. Už bys měla vědět, že o mě nemáš pochybovat."

„No jo pořád. Každopádně jsem se zasekla. Kdyby tě napadlo něco určitého, pošli mi zprávu a já to prověřím."

„Díky," odpověděl jsem a zavěsil.

Muž, který nebyl Philip Curtis, měl silný chicagský přízvuk. Ať teď žije kdekoliv, vyrostl v Chicagu a poděděné hodinky svědčily o tom, že měl bohatého otce.

Na jeho kufříku od Louise Vuittona visela černá zavazadlová visačka ze sdíleného letadla. Pronajal si tryskáč na určitý počet hodin, což znamenalo, že chtěl letět soukromým letadlem, ale nemohl si dovolit vlastní.

Matně se mi vybavil článek, který jsem viděl na stránkách BizWire, týkající se nesnází jednoho rodinného podniku v Chicagu. „Omluvíte mě na minutku?" řekl jsem. „Musím něco nutně zařídit." Poslal jsem Dorothy krátkou zprávu.

Odpověď přišla za méně než minutu: článek z deníku *Wall Street Journal* stažený z databáze ProQuest. Přelétl jsem ho očima a mé tušení se potvrdilo. Celá tahle nechutná událost se ke mně donesla poměrně nedávno.

Uvelebil jsem se v křesle. „Máme tady takový problém," řekl jsem.

„Problém?"

„Vás byznys mě nezajímá."

Otočil se a udiveně na mě pohlédl. „Co jste to řekl?"

„Kdybyste si mě opravdu proklepl, věděl byste, že se věnuji výzvědné službě pro soukromé klienty. Nejsem soukromý detektiv, nenapichuji telefony a neřeším rozvody. A rozhodně nejsem žádný rodinný terapeut."

„Rodinný…?"

„Tady jde bezpochyby o rodinné handrkování, Same."

Na tvářích mu naskákaly růžové fleky. „Říkal jsem přeci, že se jmenuji…"

„Neobtěžujte se," přerušil jsem ho otráveně. „Vy nepotřebujete ničemu učinit přítrž. Vaše rodinné problémy nejsou zrovna tajemstvím. Měl jste převzít otcovu společnost, jenže se mu doneslo, že jste za jeho zády jednal o prodeji svého podílu."

„Nemám nejmenší tušení, o čem mluvíte."

Jeho otec, Jacob Richter, se postupně z majitele parkovacího místa v Chicagu stal majitelem největšího řetězce luxusních hotelů na celém světě. Vlastnil přes stovku pětihvězdičkových hotelů ve čtyřiceti zemích, několik lodních společností, nákupních center, kancelářských budov a nespočet nemovitostí. Společnost měla hodnotu deset miliard dolarů.

„Takže tatínek se naštval," pokračoval jsem, „a místo vás jmenoval výkonnou ředitelkou a dědičkou starší ségru. To jste nečekal, že ne? Myslel jste si, že to máte v kapse. Ale nehodláte se s tím jen tak smířit, viďte? Vzhledem k tomu, že znáte všechna tatínkova špinavá tajemství, vymyslel jste, že ho natočíte, jak nabízí úplatky a ilegální provize při uzavírání jednoho z jeho pochybných kšeftů s realitami, a že si vydíráním prorazíte cestu zpátky. Tomu říkám jít přes mrtvoly…"

Sam Richter zbrunátněl. Několik vystouplých žil na čele mu pulzovalo tak divoce, až to vypadalo, že dostane infarkt přímo v mé kanceláři. „S kým jste mluvil?" dožadoval se vysvětlení.

„S nikým. Jen jsem si vás proklepl. Mám rád, když vím, s kým jednám. A opravdu nesnáším, když mi někdo lže."

Richter vyskočil na nohy, srazil na zem jedno z drahých kancelářských křesel Humanscale, která tu zbyla po internetové společnosti, a to zanechalo ve starém dřevě podlahy viditelnou rýhu. Ve dveřích poznamenal: „Víte, na to, že váš otec sedí za účetní podvod, máte nos pěkně nahoru."

„Na tom něco je," uznal jsem. „Promiňte, že jsem plýtval vaším časem. Trefíte ven?"

Za ním stála Dorothy se založeným rukama.
„Viktor Heller byl… *špína společnosti!*“ vyrazil ze sebe.
„Je,“ opravil jsem ho.

4

„Nenapichuješ telefony," řekla Dorothy a vešla do kanceláře.

Usmál jsem se a pokrčil rameny. „Pořád zapomínám, že mě slyšíš. Jednou mě to dostane do maléru." Byli jsme dohodnutí, že bude poslouchat všechny naše schůzky s klienty prostřednictvím IP kamery vestavěné do obřího monitoru na mém pracovním stole.

„Nenapichuješ telefony," zopakovala a ušklíbla se. „Hmm…"

„Zpravidla ne," řekl jsem.

„Ale prosím tě," namítla, „*najímáš* si na to lidi."

„Přesně tak."

„Co to sakra mělo být?" vybuchla s nevraživým pohledem v očích.

Pracovali jsme s Dorothy ve Stoddard Associates ve Washingtonu předtím, než jsem se odstěhoval do Bostonu a odvezl ji s sebou. Nebyla naprostý počítačový génius, určitě existovali lidé, kteří se v oboru vyznali lépe, ale digitální forenziku měla v malíčku. Pracovala devět let pro Centrální bezpečnostní službu, a tam nenajmou jen tak někoho. Sice jí ta práce lezla krkem, ale naučili ji toho dost. A co bylo nejdůležitější, byla tou nejzarputilejší ženou na světě. Nikdy nic nevzdávala a také byla nesmírně loajální.

Byla popudlivá a nebyla týmový hráč, což byl hlavní důvod, proč jí práce u Centrální bezpečnostní služby nesedla, a zároveň

to byla jedna z vlastností, které jsem na ní měl rád. Řídila se heslem „co na srdci, to na jazyku“. S oblibou mě sprdla, ztrapnila nebo mi otloukla o hlavu, že jsem se spletl, a to mě bavilo, i když si s ženskou, jako je ona, určitě nechcete zahrávat.

„Slyšelas mě. Nemám rád lháře.“

„Překousni to. Potřebujeme kšefty a ty víc zakázek odmítáš, než přijímáš.“

„Cením si tvé starostlivosti,“ řekl jsem, „ale finanční záležitosti společnosti tě nemusí trápit. Svůj plat máš jistý.“

„Do doby, než Heller a spol. zkrachuje, protože náklady jsou příliš vysoké a ty nemáš žádný příjem. A já nehodlám přilézt s prosíkem zpátky k Jayovi Stoddardovi, ani se vracet do Washingtonu.“

„Nedělej si s tím starosti.“

Spolupracovali jsme se Dorothy velmi blízce a důvěrně, ale nevěděl jsem o ní téměř nic. Nikdy nemluvila o svém milostném životě a já se neptal. Ani jsem si nebyl jistý, jestli ji zajímají muži nebo ženy. Každý má právo na svůj kousek soukromí.

Dorothy byla nápadně krásná, měla čokoládovou pleť, výrazně hnědé oči a skvostný úsměv. Vždy byla elegantně oblečená, přestože nemusela, jelikož se s klienty stýkala zřídkakdy. Dnes si oblékla hedvábnou, třpytivě fialovou blůzku, dlouhou černou úzkou sukni a páskové boty na podpatku. Vlasy nosila ostříhané tak nakrátko, že měla téměř holou hlavu. Na většině žen by to vypadalo podivně, ale k ní se to tak nějak hodilo. V ušních lalůčcích se jí houpaly smaltované měděné ovály s tyrkysovými kameny.

Další věc, kterou jsem na ní měl rád, byla její osobitost. Pravidelně chodila do kostela a vstoupila do protestantské církve ve čtvrti South End dokonce ještě dřív, než si našla vlastní byt. Do upjaté pánbíčkářky však měla daleko a její humorný přístup k víře byl téměř rouhavý. Na stěnu své kancelářské kóje zavěsila

štítek s nápisem JEŽÍŠ TĚ MILUJE. VŠICHNI OSTATNÍ TĚ MAJÍ ZA DEBILA. a vedle toho ještě jeden se slovy JEŽÍŠŮV TÁTA JE BOŽÍ.

„Myslím, že bychom měli zavést pravidelné porady, jako jsme mívali ve Stoddardu," navrhla. „Chtěla bych znovu projít případy Entronics a Garisson."

„Ze všeho nejdřív potřebuju kafe," odpověděl jsem, „a tím nemyslím ten patok, co vaří Jillian."

Jillian Alperinová, naše recepční a office manažerka, byla striktní veganka (veganství je evidentně polovojenská odnož vegetariánství). Tělo jí zdobil nespočet piercingů, včetně jednoho ve rtu, a několik tetování. Na pravém rameni měla vytetovaného motýla a všiml jsem si, že má nějaké tetování i na bedrech.

Byla také ekofanatik a zakázala v kanceláři jakákoliv mýdla a papírové kelímky. Vše muselo být organické, etické, z volného výběhu, fair-trade a netestované na zvířatech. Káva, kterou objednávala do kávovaru v kanceláři, byla z organických fair-trade etických kávových zrn, pěstovaných ve stínu za pomoci dlouhodobě udržitelných metod malého sdružení domorodých zemědělců v mexickém Chiapas. Stála přibližně stejně jako bolivijský kokain a pravděpodobně by ji odmítl i vězeň odsouzený k trestu smrti.

„Jsi pěkně vybíravý," podotkla Dorothy. „Přes ulici máš Starbucks."

„O blok níž je Dunkin' Donuts," odvětil jsem.

„Doufám, že tím nic nenaznačuješ. Já kafe nepiju."

„To bych si nedovolil," řekl jsem a vstal.

Telefon začal vyzvánět tlumenou melodii interkomu. Ze sluchátka se ozval Jillianin hlas: „Volá vám nějaký Marshall Marcus?"

„*Ten* Marshall Marcus?" podivila se Dorothy. „Nejbohatší chlápek v Bostonu?"

Přikývl jsem.

„Nicku, jestli tohle nevezmeš, tak ti nařežu na holou.“

„To nebude zakázka,“ odpověděl jsem, „spíš soukromá záležitost.“ Zvedl jsem sluchátko a řekl: „Ahoj, Marshalle. Dlouho ses neozval.“

„Nicku,“ řekl. „Potřebuji tvou pomoc. Alexa je pryč.“

5

Marshall Marcus žil na severním pobřeží asi čtyřicet minut autem od Bostonu v nesmírně malebném městečku Manchester-by-the-Sea, dřívějším letovisku bostonských boháčů. Jeho obrovský dům, postavený z různorodé směsi kamenů, stál na výběžku nad členitým pobřežím, ze všech stran ho obklopovaly terasy a uvnitř bylo tolik pokojů, že se nedaly spočítat. Do některých z nich chodila nejspíš jen pokojská. Marcus tam žil se svou čtvrtou ženou, Belindou. Jeho jediný potomek, dcera Alexa, studovala na internátní škole a brzy měla nastoupit na vysokou, a podle toho, co jsem se doslechl o jejich domácím životě, bylo pravděpodobné, že se po ukončení studia doma moc nezdrží.

Poté, co jsem sjel z hlavní silnice a spatřil v dálce Marcusův dům, trvalo dobrých deset minut, než jsem k němu dojel. Silnice se klikatila podél pobřeží osázeného obrovskými „chatami" a prostými předměstskými domky, postavenými během posledních padesát let na malých parcelách odkoupených od zámožných vlastníků, kteří se ocitli ve finanční tísni. Některá z majestátních obydlí zůstala v rukách ošuntělých potomků pravých obyvatel Bostonu, ale většina z nich chátrala. Hodně velkých domů se zmocnili králové hedgeových fondů a vývojáři počítačových technologií.

Marshall Marcus byl už nějakou dobu nejbohatším z místních zbohatlíků. Vyrostl v chudé rodině na Blue Hill Avenue v Mattapanu

ve staré židovské čtvrti. Jeho strýc vlastnil kasino někde na západě a Marshall se naučil hrát blackjack už jako malý. Záhy si uvědomil, že dealer má vždycky výhodu, takže začal vymýšlet různé finty s počítáním karet. Získal plné stipendium na Massachusettský technologický institut, kde se na obřích starých počítačích IBM 704 velikosti rančerského stavení naučil programovat ve Fortranu. Objevil mazaný způsob, jak použít Big Iron (jak tehdy nazývali první počítače) ke zlepšení svých šancí v blackjacku.

Tradovalo se, že za jediný víkend vyhrál v Renu deset tisíc babek. Poměrně rychle si uvědomil, že když své metody uplatní na finančním trhu, tak na tom může vydělat balík. Peníze ze stipendia použil k založení obchodního účtu a díky vlastnímu složitému vzorci, vycházejícímu z arbitrážních strategií a derivátů, se stal milionářem ještě před maturitou. Časem svůj algoritmus zdokonalil, založil investiční fond a stal se několikanásobným miliardářem.

Má matka, která pro něj léta pracovala, se mi to jednou snažila vysvětlit, ale moc jsem to nechápal – matika mi nikdy nešla. Stačilo mi vědět, že se k ní Marshall zachoval pěkně, když se ocitla v těžké situaci.

Když táta dostal echo, že se ho chystali zatknout, raději se vytratil a my zůstali bez peněz a bez střechy nad hlavou, neměli jsme zhola nic. Museli jsme se nastěhovat k babičce z máminy strany, která bydlela v Maldenu, kousek od Bostonu. Máma zoufale potřebovala peníze, a tak se nechala zaměstnat jako sekretářka otcova kamaráda Marshalla Marcuse. Postupem času se stala jeho osobní asistentkou. Milovala práci u něj a on se k ní choval hezky. Dobře jí platil, a dokonce jí poté, co odešla do důchodu, nadále posílal velmi štědré vánoční dary.

Navzdory faktu, že byl přítelem mého otce, jsem ho měl moc rád. Jinak to ani nešlo. Byl společenský, citlivý a vtipný, měl plno

vášní: nadmíru miloval jídlo, víno, doutníky a ženy. Měl silné kouzlo osobnosti.

Jeho dům vypadal naprosto stejně, jako když jsem ho navštívil naposledy: antukový tenisový kurt, olympijský bazén s výhledem na oceán, zahradní domek pod kopcem. Jediná novinka byla vrátnice a sklopená závora, přehrazující úzkou vozovku. Z budky vyšel hlídač, zeptal se mě na jméno, a dokonce mě požádal, abych mu ukázal svůj řidičský průkaz.

To mě překvapilo. Marcus, navzdory svému nesmírnému bohatství, nikdy nežil ve stylu mnoha jiných boháčů jako vězeň v uzavřené komunitě za vysokými ploty střeženými bodyguardy. Něco se změnilo.

Když mě hlídač pustil dovnitř, vjel jsem na půlkruhovou příjezdovou cestu a zaparkoval přímo před domem. Vystoupil jsem z auta, rozhlédl se kolem sebe a všiml si celé řady bezpečnostních kamer nenápadně rozmístěných kolem domu a pozemku.

Přešel jsem širokou verandu a zazvonil. Přibližně za minutu se otevřely dveře a z nich vyšel Marshall Marcus s rozpřaženýma krátkýma rukama a rozzářeným obličejem.

„Nikulko!“ oslovil mě zdrobnělinou, kterou mi sám vymyslel. Odsunul na stranu síťové dveře a sevřel mě v medvědím objetí. Byl ještě tlustší než dřív a měl nový účes. Když jsem ho viděl naposled, měl holé temeno a šedé vlasy na ramena. Teď je měl obarvené nahnědo se zrzavým nádechem a čupřina na temeni mu zázračně dorostla. Nedokázal jsem říct, jestli to bylo tupé, nebo velmi zručně transplantované vlasy.

Přes pyžamo měl přehozený námořnicky modrý župan a pod očima se mu rýsovaly velké kruhy. Vypadal vyčerpaně.

Pustil mě, lehce mě odstrčil a zaklonil se, aby si prohlédl mou tvář. „No podívejme se! Vždycky když tě vidím, jsi větší a větší fešák. To už stačí! Ty nestárneš. Uzavřel jsi dohodu s ďáblem,

Nicky? Máš na půdě vlastní portrét, na kterém vypadáš jako starý dědek?“

„Bydlím ve městě,“ odpověděl jsem. „Nemám půdu.“

Zasmál se. „Neoženil ses, že?“

„Zatím se tomu vyhýbám.“

Něžně mě poplácal po tváři. „Vsadil bych se, že s takovým kukučem musíš ženský odhánět holí.“ Udatně se snažil dostát své obvyklé veselosti, ale mě nepřesvědčil. Objal mě baculatou rukou kolem beder, na ramena nedosáhl. „Děkuji ti, že jsi přijel, Nikulko, příteli. Děkuji ti.“

„To je samozřejmé.“

„Novinka?“ kývl hlavou k mému autu.

„Už ho mám nějakou dobu.“

Mám Land Rover Defender 110, hranatý, prakticky nezničitelný džíp. Má manuální stahování oken a sedačky tvrdé jako kámen, takže to není zrovna pohodlné svezení, a také umí být celkem hlučný, když překročí padesátku. Přesto je to nejlepší auto, jaké jsem kdy měl.

„Fantastické. *Fantastické.* Jednou jsem jedno takové řídil na safari v Serengeti. Deset dní. Annelise, Alexa a já. Holky samozřejmě Afriku nesnášely. Celou dobu si stěžovaly na hmyz, na smrad ze zvířat a…“ Úsměv se znenadání vytratil a líce mu poklesly, jako by je přetvařování unavovalo. „Ach, Nicku,“ zašeptal a svraštil tvář bolestí, „jsem vyděšený k smrti.“

6

„Kdy jsi s ní naposledy mluvil?“ zeptal jsem se.

Seděli jsme v pohodlných křeslech s pomačkanými špinavě bílými potahy v rozlehlé kuchyni spojené s jídelnou ve tvaru L, což byla zřejmě jediná používaná místnost v přízemí. Výhled byl velkolepý a ocelově šedé vlny mysu Cape Ann šplouchaly o skalnaté pobřeží.

„Včera večer odjela do Bostonu a řekla Belindě, že se vrátí pozdě. Belinda myslela, že to bude kolem půlnoci, nejpozději v jednu ve dvě ráno, kdyby se dobře bavila.“

„Kdy to bylo? V kolik hodin odešla z domu?“

„Myslím, že brzy večer. Byl jsem akorát na cestě z práce.“ Společnost Marcus Capital Management okupovala celé patro v jedné z nových budov na Rowes Wharf, které byly vidět z okna mé kanceláře. Když u něj matka pracovala jako asistentka, trávil vždy hodně času v práci, a nejspíš tomu tak bude i teď. Každé ráno jezdí limuzínou do Bostonu a večer se vrací do Manchesteru. „Když jsem se vrátil domů, byla už pryč.“

„Co dělala v Bostonu?“

Dlouze vzdychl, téměř zasténal. „Věčně vymetá nějaké párty, znáš to. Pořád někde lítá, po diskoškách nebo co.“

Diskoška. Ani nevím, kdy jsem to slovo slyšel naposled. „Jela autem, nebo ji někdo odvezl?“

„Jela autem. Miluje řízení. Řidičák dostala hned v den svých šestnáctých narozenin."

„Měla sraz s nějakou kamarádkou? Šla na rande? Nebo někam jinam?"

„Myslím, že měla sraz s kamarádkou. Alexa na rande nechodí, díkybohu. Zatím. Alespoň co já vím."

Zajímalo by mě, jestli se Alexa svěřuje otci se svým společenským životem. Řekl bych, že moc ne. „Řekla, kam jde?"

„Belindě jen řekla, že má s někým sraz."

„Ale kluk to nebyl."

„Ne, žádný kluk." Jeho hlas zněl rozčileně. „Kamarádky. Nebo kamarádka. Řekla Belindě…" Marcus zavrtěl hlavou, až se mu tváře zatřásly. Potom si silně promnul oči a znovu dlouze vzdychl.

Po několika vteřinách jsem se jemně zeptal: „Kde je Belinda?"

„Je nahoře, odpočívá," odpověděl Marcus s buclatou rukou stále přes oči. „Je jí z toho nanic. Vzala to opravdu špatně, Nicku. Celou noc nespala. Je zničená. Klade si to za vinu."

„Co přesně?"

„Že pustila Alexu ven. Že ji nevyzvídala, kam jde, nebo já nevím. Belinda za to nemůže. Není lehké být nevlastní matkou. Pokaždé, když se snaží stanovit nějaká pravidla, Alexa jí div neukousne hlavu. Říká jí nevlastní mrcha a tak… není to fér. Stará se o ni, jako by byla její vlastní, opravdu. Miluje tu holku."

Přikývl jsem. Po chvíli jsem se zeptal: „Určitě jsi jí zkoušel volat na mobil, že?"

„Milionkrát. Volal jsem dokonce i tvé matce. Napadlo mě, že už možná bylo pozdě, nechtěla řídit domů a nechtěla nám volat, tak se rozhodla přespat u Frankie. Ona Francine miluje." Máma bydlí v Newtonu, což je o dost blíž centru Bostonu než Manchester-by-the-Sea.

„Máš důvod si myslet, že se jí něco stalo?" zeptal jsem se.

„*Samozřejmě* že se jí něco stalo. Neutekla by, aniž by někomu něco řekla!“

„Marshalle,“ řekl jsem, „chápu, že jsi vyděšený, ale nezapomínej, že se taky umí pěkně rozjet.“

„To už má za sebou,“ řekl. „Teď je z ní hodná holka. Tamto už je minulost.“

„Možná,“ řekl jsem, „ale možná taky ne.“

7

Když byla Alexa ještě malá, byla unesena z parkoviště nákupního centra Chestnut Hill Mall přímo před očima své matky Annelise, Marcusovy třetí ženy.

Nic se jí však nestalo. Několik hodin ji vozili v autě a potom ji vyložili na jiném parkovišti na druhém konci města. Trvala na tom, že nebyla znásilněna, a lékařská prohlídka to potvrdila. Nevyhrožovali jí. Prý na ni vůbec nepromluvili.

Celá tato událost zůstala záhadou. Vylekali se únosci, nebo si to rozmysleli? Ať to bylo jakkoliv, o Marcusovi se vědělo, že je bohatý, takže se mohlo jednat o nedokončený pokus Alexu unést a požadovat výkupné. To byla alespoň má domněnka. Zanedlouho poté oznámila Alexina matka Marcusovi, že už s ním nedokáže dál žít, a odešla. Možná únos Alexy její rozhodnutí jen uspíšil.

Kdo ví, co bylo skutečným důvodem. Loni zemřela na rakovinu prsu, takže už nebude příležitost se jí zeptat. Alexu to změnilo, už nikdy nebyla jako dřív. Ani předtím, než se to celé odehrálo, to rozhodně nebyla pohodová a vyrovnaná holka, ale teď se bouřila čím dál víc, kouřila ve škole, nedodržovala večerku a lítala z průšvihu do průšvihu.

Několik měsíců po tom, co se to stalo, mi zavolala moje matka – tehdy jsem pracoval ve Washingtonu na Ministerstvu obrany –

a požádala mě, jestli bych mohl jet do New Hampshire, navštívit Alexu v Exeteru a promluvit s ní.

Našel jsem ji na stadionu a chvíli ji sledoval hrát pozemní hokej. Přestože se nepovažovala za sportovního nadšence, pohybovala s atletickou ladností a soustředila veškerou pozornost jen na hru. Měla zvláštní schopnost se do ní zcela ponořit.

Nebylo snadné s ní mluvit, ale jelikož nejsem její otec a zároveň jsem syn Frankie Hellerové, kterou bezmezně milovala, časem se mi podařilo prolomit ledy. Pořád se nevyrovnala s hrůzou z únosu. Vysvětloval jsem jí, že je to normální a že by bylo divné, kdyby ji to pořádně nevyděsilo. Když jsem jí řekl, že je skvělé, jak je vzpurná, nevěřícně se na mě podívala, a nevíru vzápětí vystřídalo podezření. Co to na ni zkouším za triky?

Ujistil jsem ji, že to myslím vážně. Vzpoura je skvělá. Naučí člověka vzdorovat. Vysvětlil jsem jí, že strach je nesmírně užitečný instinkt, který funguje jako varovný signál. Říká nám, že jsem se ocitli tváří v tvář nebezpečí. Musíme mu naslouchat, využít ho. Dokonce jsem jí dal knihu o „daru strachu“, přestože jsem pochyboval, že si ji někdy přečte.

Upozornil jsem ji, že jakožto krásná a zároveň bohatá dívka to nebude mít v životě lehké. Naučil jsem ji rozpoznávat varovné signály a ukázal jí několik základních sebeobranných technik a základy bojových umění. Nic převratného, ale mělo by to stačit. Rozhodně bych nechtěl být opilý studentík z Exeteru, který na ni bude zkoušet něco nepřístojného.

Vzal jsem ji do školy bojových umění za Bostonem a seznámil ji s prvky sebeobrany Bujinkanu. Věděl jsem, že to pro ni bude cenná zkušenost, zvýší jí sebevědomí a bude pro ni zdravým vybitím narůstající agresivity. Pokaždé, kdy jsem přijel do Bostonu a ona se zrovna vrátila domů ze školy, domluvili jsme se, že se sejdeme a budeme trénovat. Po nějaké době se mnou začala i otevřeně mluvit.

Nicméně jsem nebyl tak úspěšný, jak jsem doufal. Nadále dělala věci, o kterých věděla, že ji dostanou do maléru – pila, kouřila a tak dále –, a Marcus ji poslal na rok do nějaké polepšovny. Kdo ví, proč procházela tak složitým obdobím. Mohlo to být trauma z únosu, nebo také reakce na matčin útěk.

Nebo prostě jen byla v pubertě.

„K čemu všechna ta bezpečnostní opatření?" zeptal jsem se. „Posledně tady nebyla."

Marcus se odmlčel. „Časy se změnily. Venku pobíhá víc pošuků. Mám víc peněz. *Newsweek* o mě napsal článek. *Forbes, Fortune,* zprávy na kabelovce… To víš, že nejsem žádný stydlín."

„Vyhrožoval ti někdo?"

„Vyhrožoval? Jestli za mnou třeba někdo přišel na State Street se zbraní v ruce a hrozil, že mi vystřelí mozek z hlavy? Ne. Ale nehodlám čekat, až se to stane."

„Takže jsou to jen preventivní opatření."

„Myslíš snad, že opatrnost není na místě?"

„Samozřejmě že ano. Já jen potřebuju vědět, jestli jsi dostal nějaké varování, jestli se sem někdo vloupal, cokoliv, co by tě motivovalo ke zlepšení zabezpečení."

„To já jsem ho donutila," ozval se ženský hlas.

Do kuchyně vešla Belinda Marcusová. Extrémně krásná vysoká štíhlá blondýna, chladná jako led. Mohlo jí být kolem čtyřicítky, ale velmi dobře se udržovala. Pravidelně chodila na botox, kolagenové výplně a příležitostný mini-facelift. Čas strávený u plastického chirurga považovala za čas věnovaný práci.

Byla oblečená celá v bílém: upnuté bílé kalhoty nad kotníky, hedvábné bílé tílko se širokými ramínky, která připomínala origami, dlouhý náhrdelník tvořený spojenými přívěsky, který přitahoval pohled k jejímu malému, ale pěknému poprsí. Byla

bosa a nehty na nohou měla nalakované korálově červeným lakem.

„Přišlo mi naprosto *šílené,* že Marshall neměl žádné hlídače. Tak cenný muž jako Marshall Marcus? Tak význačný člověk? Byli jsme na ráně jako kachny na střelnici, zvlášť potom, co se stalo Alexe!"

„Byly *nakupovat*, Belindo. Nebo v kině, už nevím… Mohlo se to stát, i kdybych měl kolem domu po zuby ozbrojenou armádu. Pro boha živého, vždyť byly v Chestnut Hill Mall!"

„Ještě jsi nás s panem Hellerem nepředstavil," podotkla Belinda. Přistoupila k nám a podala mi ruku. Byla kostnatá a studená. Nehty na rukou měla také nalakované na rudo. Belinda byla klasická tuctová kráska, manželův výstavní kus, a mluvila s přeslazeným georgijským přízvukem, takže její slova lepila jako cukrová vata.

Vstal jsem. „Nick," představil jsem se. Znal jsem ji jen z matčina vyprávění. Belinda Jackson Marcusová dřív pracovala jako letuška u Delta Air Lines a poznala Marcuse v baru hotelu Ritz-Carlton v Buckheadu v Atlantě.

„Jsem to ale nezdvořák," řekl Marcus, aniž by se namáhal vstát z křesla, a stručně nás představil: „Nicku, Belinda. Belindo, Nick." Potom dodal: „No není to překrásná ženská?" a zeširoka se spokojeně usmál. Nechal si opravit i zuby. Nové zuby, nový účes… Marcus nikdy nebyl marnivý, takže jsem předpokládal, že tohle všechno pramenilo z nejistoty vyvolané vztahem s o tolik let mladší krásnou ženou. Nebo to možná byla ona, kdo ho donutil dát se do kupy.

Belinda naklonila hlavu a věnovala mu koketní pohled laních očí. „Nabídl jsi panu Hellerovi něco k jídlu?"

„Není třeba," řekl jsem.

„Co to s tebou je, drahoušku?" řekla Belinda.

„Jsem mizerný hostitel," přiznal. „Vidíš to? Co bych si bez Belindy počal… Jsem hrozný hulvát. Nedáš si sendvič, Nikulko?"

„Ne, díky," odmítl jsem.

„Opravdu ne?"

„Opravdu."

Belinda se vložila do rozhovoru: „Co kdybych nám udělala kávičku?"

„Výborně."

Ladně se přesunula k dlouhému černému steatitovému kuchyňskému ostrůvku a zapnula rychlovarnou konvici. Přiléhavé bílé kalhoty zvýrazňovaly křivky jejího pevného pozadí. Evidentně trávila spoustu času cvičením, pravděpodobně se soukromým trenérem, a zaměřovala se na dolní partie. „Do baristky mám daleko," řekla, „ale máme instantní kávu a je docela dobrá." Ukázala mi malý alobalový sáček.

„Víte co, rozmyslel jsem si to," řekl jsem. „Už jsem dnes vypil příliš mnoho kávy."

Belinda se zničehonic otočila a řekla: „Nicku, musíte ji najít." Pomalu ke mně přistoupila a dodala: „Prosím. Musíte ji najít."

Všiml jsem si, že byla perfektně upravená. Rozhodně nepůsobila dojmem, že by byla celou noc vzhůru. Na rozdíl od manžela se zdála být svěží, jako by se právě probudila z dlouhého posilňujícího spánku, a rty měla dokonale obtažené růžovým leskem. Věděl jsem o ženách a make-upu dost na to, aby mi bylo jasné, že takhle nevypadala hned po probuzení.

„Řekla vám Alexa, za kým jela?" zeptal jsem se.

„Já jsem se… Ona mi toho moc neříká. Jsem nevlastní matka, chápete…"

„Alexa tě miluje," ujistil ji Marcus rozhodně. „Jen si to ještě neuvědomuje."

„Ale zeptala jste se jí, že ano?" řekl jsem.

Belinda pootevřela nalíčené rty. „Samozřejmě že jsem se jí zeptala!“ ohradila se pobouřeně.

„A neřekla vám, v kolik hodin bude doma?“

„Předpokládala jsem, že o půlnoci, možná o trochu později. Víte, ona není zrovna nadšená, když se jí na tyhle věci ptám. Prý nechce, abych se k ní chovala jako k malému dítěti.“

„Není půlnoc trochu pozdě na návrat domů?“

„Pro dnešní mládež? Tou dobou noc teprve začíná.“

„To jsem nemyslel,“ vysvětlil jsem. „Mládež do osmnácti let nesmí řídit po půlnoci nebo po půl jedné bez doprovodu rodiče či zákonného zástupce. Když je zastaví, mohli by jim na šedesát dní zabavit řidičský průkaz.“

„Opravdu?“ podivila se Belinda. „Nic takového mi neřekla.“

Celé se mi to nezdálo. Alexa by cíleně neudělala něco, co by ohrozilo její řidičský průkaz a nezávislost, kterou představoval. Také se mi zdálo zvláštní, že by si Belinda doma nenastavila jasná pravidla. Nesedělo mi to k ženě, jako byla ona, která si evidentně potrpěla na detaily, například perfektně nalíčené rty, a to i v okamžiku, kdy by se měla hroutit strachy o svou pohřešovanou nevlastní dceru.

„Co myslíte, že se jí mohlo stát?“ zeptal jsem se.

Rozhodila rukama. „Já nevím.“ Pohlédla na Marcuse, zdála se být vyvedená z míry. „Nevíme. My jen chceme, abyste ji našel.“

„Hlásili jste to na policii?“ zeptal jsem se.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Marcus.

„Samozřejmě že *ne?*“ podivil jsem se.

„Policie s tím nic neudělá,“ řekla Belinda. „Přijedou sepsat protokol a řeknou nám, abychom počkali dvacet čtyři hodin. A stejně ten případ smetou ze stolu.“

„Je nezletilá,“ namítl jsem. „Takovým případům věnují poměrně velkou pozornost. Doporučuji tam ihned zavolat.“

„Nicku," odvětil Marcus, „potřebuju, abys ji našel *ty*. Ne policajti. Žádal jsem tě někdy o pomoc?"

„Prosím," přidala se Belinda, „mám ji opravdu ráda, nevím, co bych dělala, kdyby se jí něco stalo."

Marcus mávl rukou a zamumlal něco jako „ale huš." Nejspíš to mělo zahnat ponuré myšlenky. „To neříkej, zlato," dodal.

„Obvolali jste nemocnice?" ptal jsem se dál.

Vyměnili si krátký nervózní pohled. Potom Belinda zavrtěla hlavou a řekla: „Kdyby v některé byla, už bychom to věděli, ne?"

„To není tak jisté," namítl jsem. „Určitě byste tím měli začít."

„Řekl bych, že za tím bude něco jiného," odvětil Marcus. „Nemyslím si, že se mojí holčičce něco stalo. Myslím…"

„Nevíme, *co* se stalo," přerušila ho Belinda.

„Určitě něco zlého," zasténal Marcus. „Ach můj bože…"

„Ze všeho nejdřív bychom měli obvolat nemocnice," řekl jsem, „abychom tu možnost vyloučili. Potřebuju číslo jejího mobilu, možná ji moje technička bude schopná podle něj najít."

„Samozřejmě," odvětil Marcus.

„A také chci, abyste to nahlásili na policii, ano?"

Belinda přikývla a Marcus pokrčil rameny. „Ti ani nehnou prstem," zamručel, „ale když na tom trváš…"

Žádná z nemocnic mezi Manchesterem a Bostonem nepřijala dívku, která by odpovídala Alexině popisu, ale kupodivu se nezdálo, že by to Marcuse a jeho ženu uklidnilo.

Spíš jsem měl dojem, že ti dva hluboko uvnitř skrývají nějaké temné tajemství, o které se nechtějí se mnou dělit, že mi tají něco důležitého, něco ošklivého. Intuice mi napovídala, abych bral Marcusovu žádost vážně. Dělo se tu něco zlého. Měl jsem špatný pocit, který se jen zhoršoval.

I to by se dalo nazvat darem strachu.